

SURVIVAL

News

2003

2

SURVIVAL KILTA ry

Tapautumakalenteri 2004

viikko 12 talviharjoitus

Hiihtovaellus Itämeren jäälle. Täsmällinen paikka ja aika vahvistuvat myöhemmin. Tutustutaan vajaan viikon vaelluksella liikkumiseen, majoittumiseen ja vaihteleviin sääolosuhteisiin jäällä. Asiasta kiinnostuneille lähetetään täsmällisempi tiedote tammikuun alussa. Ilmoita kiinnostuksestasi vuoden loppuun mennessä.
Ari Alanne, ari.alanne@hut.fi, p, 040-8483332

15.05. kevätkokous Otavalla
lisätietoja Jokke Manninen p. 050-554684

3.-6.06. Erämessut Riihimäellä
Vesa Liukkonen p. 0400-160989 ja apujoukko
vesa.liukkonen@elamysideat.com

18.- 20.6. Kasvikurssi Keiteleellä
Opetellaan tunnistamaan ja käyttämään yleisimpiä ruuaksi soveltuvia luonnonkasveja ja vähän muitakin. Hinta € 35,- sisältäen majoituksen ja ruokatarpeet. Ilmoittautumiset (viim. 31.5.) ja lisätietoja KYN
Pirkko Tuominen p. 050-5275297 tai pirkko.tuominen3@luukku.com

17-25.07. UT-kurssi
Pirkanmaa-Hämeessä, hinta € 235,-
lisätietoja Tero Ahtee p.t. (03) 31153830, p.k. (03) 3645855
tensu@cs.tut.fi

syksy **Jäätikköturvallisuuskurssi**
Oxtindan
lisätietoja Petri Heinonen

30-31.10. syyskokous
Pirkkala, lisätietoja Heikki Karinen

Kilta-paitoja
sivulla 11

Kannen kuva: Pauliina Tuominen
– Pelastuslautta –

SURVIVAL

TOIMITUS:

Nalle Corander
Mailatie 14 B
01280 VANTAA
09-308 972
050-4625 700

b.corander@sp.partio.fi

Päätoimittaja:

Petri Heinonen
040-7523743

petri.heinonen@vyh.fi

www.saunalahti.fi/~skilta/

ISSN 0786-1672

ILMOITUSHINNAT

1/1	120 €
1/2	70 €
1/4	40 €

TAAS MENI VUOSI

Mihin aika elokuun ja marraskuun väli oikeastaan meni menojaan? Mietiskelin tätä eräällä iltakävelyllä koiran kanssa. Se häipyi 138 muistiinpanolappusilla roskikseen. No, eihän tiedot hävinneet, niitä tallensin tietokoneeseen.

Sitten tuli killan syyskokous. Paikalle oli saapunut täysi tusina (jos lapinkoira Reppe lasketaan mukaan). Hyvä kokous sinänsä, mutta melkein kaikilla osanottajilla oli kiire kotiin takaisin. Juttuaiheita olisi ollut vaikka millä mitalla. Olisi voitu puhua siitä miten ehtii tehdä sen mitä haluaa.

Ensi kesällä on Riihimäellä taas **Erämessut**. Siellä markkinoidaan UT-kurssi ja killan toimintaa. Vesa Liukkosella on ohjaket käsissä. Muutamia **avustajia** (Tensu, Marika, Juuso, Jokke, Heikki ja minä) on jo ilmoittautunut, mutta **lisää kaivattaisiin**. Palkkioksi avustajat saavat ilmainen pääsyn messuille. Ota yhteys Vesa Liukkoseen: puh 0400-160989 tai e-maililla ks. sivu 11, tai Survival News'in toimitukseen.

Syyskokouksessa Tero Ahtee esitti uusien **T-paitojen teettämistä**, hinta on vielä avoin, malli sivulla 2. Otetaan mielellään vastaan kiinnostus-ilmoituksia asiasta, e-maililla (ks. sivu 2).

Tensu, johtaa myös ensi kesän UT-kurssin, ja hän ottaa myös vastaan **halukkaita kouluttajia ja apulaisia** kursseille.

Tällä hetkellä vouti Petri Heinonen ja hänen edeltäjä Mika Kalakoski on työmatkalla kesäiselle Etelämantereelle. Se on jo Mikan viides matka, Petelle pari reissua vähemmän. Kylmä siellä on, kesästä huolimatta. Toisaalta olen vakuuttunut siitä että konkarit nähdään terveenä taas keväällä.

Nalle

UT- 2003

Savonlinna – Sulkava – Puumala – Ruokolahti – Punkaharju

Pääkouluttaja: Vesa Liukkonen

Koulutustarkastaja: Petri Heinonen

Kouluttajat: Jouko Manninen, Jouni Idström, Ari Alanne

Videokuvaaja: Kimmo Kannianen

Kurssilaiset: Heinonen Aku, Jarva Tero, Kokkonen Elina, Kontio Virpi, Ravolainen Juha, Tarpila Janne (Jan-Erik), Ulf Johansson

Pääperiaatteet.

- Kurssilaisiin tutustuminen kyselykaavakkeen välityksellä ja sen mukaan perussuunnitelma reitistä sekä koulutuksista varasuunnitelmineen, UT -wesa.
- Kaikilla yhtenäisen varustus ja välineistö.
- Pieni osa mustavalkokarttaa 1:20 000 vain ½ vrk. vaellusta varten.
- Koko alueen värillinen 1/50 000 turvakartta ja kompassi sekä kouluttajien puhelinnumerot vesitiiviisti sinetöitynä ja pakattuna jokaiselle ryhmälle ns. hätätilannekäyttöön.
- Puhelimet varalla, tarpeen mukaan jakoon.
- Vaihtuva pienryhmäjako 3 hlö, kouluttajien näkemyksen mukaan, soolon jälkeen yhtenä ryhmänä.
- ”Maastonimet” ei siviili asioita maastoon.
- Kun opetusta niin kouluttajilla ”virkaliivit”.
- Päivittäin ”helmet”/”sudet” palaute sekä fiilis/kunto numero sekä yön palaute numero ja majoite katselmus.
- Kaikki vaellukselle lähtevät noudattavat ennalta saatuja toimintaehtoja (esim. UT - jury).
- UTW; n päivittäminen ja kehittäminen tilanteen tasalle.

Kirjatut pelisäännöt.

- 1 Kiinnitä huomiota ruumiillisiin tuntemuksiin.
- 3 Pysy tässä ja nyt.
- 4 Ilmaise itseäsi ensisijaisesti fyysisesti, toissijaisesti puheella.
- 5 Puhu omasta puolestasi ja suoraan sille, jota asia koskee – älä yleistä.
- 6 Kanna vastuu itsestäsi ja tekemistäsi päätöksistä.

Kurssi meni suoraan sanoen kutakuinkin niin kuin suunnittelin, aiotussa reitissä ja aikatauluissa pysyttiin sekä kaikki suunnitellut koulutukset pidettiin. Kurssi oli rankka ja vaativa, kurssilaiset kestivät sen erittäin hienosti ja moitteetta. Esitin koosteen syyskokouksessa kurssista ja kiltaan hyväksyttiin seuraavat jäsenet;

Heinonen Aku, Jarva Tero, Kokkonen Elina, Kontio Virpi, Ravolainen Juha ja Ulf Johansson.

Yksi kurssilainen UT jyrin (pääkouluttaja, kouluttaja, arvottukurssilainen) päätöksen johdosta kotiutettiin.

Kurssilta on valmistunut DVD video jossa on kaksi tuntia kuvaa ja yli 300 kuvaa. Videota myy allekirjoittanut hintaan 50€, materiaalin on tuottanut Eräkuuru Oy joka omistaa myös oikeudet siihen.

Kiitoksia kovasti killanjohdolle luottamuksesta. Iso kiitos Petelle teoriakoulutuksesta, Arille EA koulutuksesta, Jounille kalastuskoulutuksesta ja ruodauksesta sekä ennen kaikkea Jokelle joka oli mukana koko viikon opettamassa, roudaamassa, soutamassa Merdeä! ja iskemässä tarinaa...

ISO HALI KIITOS kaikille osallistujille, olitte HYVIÄ, VAHVOJA ja USKOMATTOMIA symppeiksiä.

Mikkelissä 10.11.2003 Vesa Liukkonen

Riistantutkimuslaitoksen karhuloukon edessä. Takarivi vasemmalta: kouluttaja Jouko Manninen, kurssin johtaja Vesa Liukkonen ja oppilas Tero Jarva. Eturivi vasemmalta: oppilaat Juha Ravolainen, Aku Heinonen, Virpi Kontio, Ulf Johansson ja Elina Kokkonen.

UT-2003 PÄIVÄKIRJA

Lauantai 19.7

Kello 11 aamulla kokoontuimme Mikkelissä viljasiilon pihassa, josta lähdimme parilla autolla kohti Hiilikangasta. Viimeinen energiatankkaus huoltoasemalla jäi kiireessä tekemättä vaikka niin suunnittelin, virhe!. Kurssin virallinen aloitus oli klo 13 jolloin pääkouluttajan Vesa Liukkonen otti porukan hallintaan ja esitteli kouluttajat; Petri Heinonen, Jouko Manninen, Jouni Idström ja myöhemmin tulisi vielä Ari Alanne. Me kurssilaiset, 7 kappaletta yhteensä esittelimme itsemme ja kerroimme hiukan taustoistamme ja motiiveistamme. Esittelykierroksen jälkeen oikeat nimemme vaihtuivat metsänimiksi jolloin Ellusta tuli koira, Virpistä muurahainen, Terosta haukka, Jannesta koivuhiiri, Akusta tuli ankka (ja myöhemmin sonni) Uffesta susi ja Juhasta ilves.

Teoriaopiskelu alkoi intensiivisesti, kävimme läpi selviytymisen perusasioita, nälkiintymistä, luonnonmuonaa, vesi ja vedenpuhdistukseen liittyviä asioita sekä zoonooseista. Saimme myös tehdä myös viimeisen aterian (ironiaako?) kun Vesa kantoi eteemme muutaman kalan ja kasan rukiin jyviä. Perustimme hiilikankaan myllyn jossa yritimme jauhaa jyviä jauhoksi, mutta tuotantoprosessissa ilmeni muutamia ongelmia jonka jälkeen päätimme vain liottaa ja keittää jyvät vedessä kalojen kanssa. Keräsimme pellonreunasta vadelmanlehtiä, nokkosia ja raparperiä josta teimme teetä/soppaa. Yöksi kömmimme navetan ylisille nauttimaan makuupussin lämmöstä viimeisen kerran.

Sunnuntai 20.7

Aamulla herätys kajahti aikaisin, keittelimme aamu teet ja kuuntelimme luennon hypotermiasta jonka jälkeen tutustuimme erilaisiin hätäpakkauksiin ja maistoinme Naton MR-8 hätämuonaa. Kävimme lähistöltä etsimässä pari muurahaispesää ja keräsimme muovisäkkiin munia, veimme ne pihaan jossa Vesa opetti kuinka munitus tehdään oikein.

Nyt oli teoria käyty läpi ja varsinainen harjoitus edessä. Varustautuminen alkoi; meille jaettiin oranssit puuvillahaalarit, kumisaappaat, työhanskat, vuorellinen lippihattu ja muovia josta teimme sadeviitan. Muovisäkkiin pakkasimme vesipullon, villapaidan, pitkät alusvaatteet, villasukat, sadehousut, puukon ja hätäpakkauksen joka sisälsi avaruuslakanan, pari minigrip pussia, pari pakastepussia, pätkän jekkulankaa ja narua, onkisiiman, -painot ja -koukun sekä suolaa ja 8 kappaletta hedelmäsokeritabletteja. Kouluttajat tarkastivat varustuksen ja suoritimme punnituksen jotta tietäisimme minkä verran laihdumme tai lihomme kurssin aikana.

Siirryimme autolla Hiianniemeen jossa opettelimme aluksesta hätähypyn laiturilta, HELP kellunnan, Huddling ryhmäkellunnan ja ryhmäuinnin. Kokeilimme miltä tuntuu kun jolla kaatuu ja kuinka sinne nousee vedestä. Vedessä lutraamisen jälkeen joku teräväsilmainen huomasi että laiturin alla pyöri suuri ahvenparvi, joten onget veteen ja pian oli nostettu 5-6 kpl komeita

ahvenia iltaruokaa varten. Paikalle saapui Sulkavan pelastuslaitoksen öljyntorjunta/monikäyttö alus johon nousimme tavaroinemme. Hetken kuluttua ajoimme erään saaren luokse jossa suoritimme oikean hätähypyn aluksesta jonka jälkeen jatkoimme matkaa Vekaransalmen kautta Ekelinniemeen. Parin tunnin ajon jälkeen tuli tilanneselvitys, "olette Suomalaisen firman huoltojoukko ja menossa työtehtäviin ulkomaille huoltoveneellä" sitten meidät jaettiin pääkouluttajatoimesta kolmenhengen pienryhmiin, saimme A4 mustavalkokartan, määrätyn majoitustasan sekä kantolaitteen rakennustehtävän. Hiukan tämän jälkeen veneen perästä kuului räjähdysten ääniä sekä laukauksia. Vesa ilmoitti meidän olevan aluevesirajan tuntumassa ja tunnistamaton alus on avannut alustamme kohti tulen; aluksen perä palaa voimakkaasti, Toimikaa!! Hätäisesti vaateet päältä ja kamat muovipussiin, pussi laidan yli ja ukkeli perässä veteen. Otimme ryhmän kasaan ja uimme n 200 metrin matkan mantereelle, jossa tutkimme varustuksen, kaikki oli tallessa ja suht kuivana, paitsi Akulla jonka säkki oli päässyt vuotamaan aika pahasti. Alus varmisti uintimme, tosin sieltä tuli myös efektejä.

Paikallistimme itsemme kartasta ja aloitimme siirtymisen kohti majoitustasaa, matkan aikana keräsimme mustikoita evääksi ja puutarvikkeita rosnan rakentamista varten. Majoituspaikaksi löytyi niemi, josta löytyi mukavia majoituspaikkoja, valmis tulipaikka ja maastosta polttopuita. Majoituimme, teimme kalasopan ja nysväsimme rosnia.

Maanantai 21.7

Aamulla rakensimme rosnamme valmiiksi ja lähdimme etenemään reittipisteeltä reittipisteelle, matkalla ylitimme vesistön veneellä kahteen otteeseen. Mustikoita syötiin ja marssittiin tappavan tasaisesti. Tero piti soolokoulutuksena rentoutumisharjoituksen ja lihashuoltoa, Aku taas opetti nuotion sytyttämistä. Yhdellä rastilla rakennettiin rahkasammal vedensuodattimet ja toisella kisailimme potilaan kantamisessa purilaililla, verkkopaareilla ja palomiehen otteella. Illalla saavuimme runsaan hyttyslauman saattelemana komeaan hiekkarantaiseen leiripaikkaan, jossa Jouni opetti simpukan pyyntiä. Majoitteiden rakentaminen ja pieni iltapala paistetuiista sienistä ja mustikka-keitosta sekä muhennosta kouluttajien tuomista jauhosavikan lehdistä ja nokkosen lehdistä. Ennen nukkumaanmenoa yritettiin siankärsämöllä hillitä itikoiden invaasiota siinä heikosti onnistuen.

Tiistai 22.7

Aamulla Vesa tuli opettamaan lounen teon, hirttokalastusta, puuatraimen sekä pajunnyörin punomisen, saimme tehtäväksi valmistaa täydellisen lounipyyntivälineen matkan aikana. Marssi jatkui auringon porottaessa ja mustikoita syödessä. Pienet päiväunet otettiin ja Juha piti soolokoulutuksen vuoristovaeltamisen riskeistä. Siirryimme rastille jossa opeteltiin hätämerkkien teot, signaalipeilin käyttö ja "tempputulien teko" magnesiumilla, ruudilla, paristoilla + teräsvillalla. Ai niin signaalipeilirastilla näimme ilveksen kävelevän tien yli. Rastin jälkeen ryhmä jaettiin kouluttajien toimesta kahteen ja haalarit takavarikoitiin. Toinen ryhmä teki peitepiirroksen kartasta ja

suunnitaisi sillä leiri paikkaan. Toinen ryhmä otettiin vangiksi ja heitettiin autolla tuntemattomaan paikkaan jossa annettiin 1:50000 kartta jolla tuli löytää merkittyyn rastipaikkaan. Paikannus onnistui nappiin ja ehdimme hyvin rastille jossa teimme tulet ja odottelimme kouluttajia jotka hetken päästä saapuivat ja näyttivät juomakupin teon hiilen avulla sekä antaen uuden karttapisteen joka olisi myös majoitustasa, juomakuksa piti olla aamulla valmis. Auringon laskiessa lähdimme marssimaan kohti majoitustasaa johon saavuimme pimeässä. Majoitustasalla koulutus jatkui vielä pimeässä maastoetsintä harjoitteella jossa etsimme kahta liikkumatonta ihmistä jotka helikopterin lämpökamera oli paikallistanut lähellemme. Löysimme kohteet (haalarit) ja pääsimme lepäämään.

Keskiviikko 23.7

Aamu alkoi kuksan viimeistelyllä ja valvotulla juomatestillä, lisäksi saimme tehtäväksi valmistaa vielä lusikan samanlaisella polttomenetelmällä. Siirryimme petun hankinta rastille, joka oli erittäin mielenkiintoinen operaatio, saimme aika paljon pettua kerättyä. Seuraavana tehtävänä oli soolosuunnistus joka onnistui eli kaikki löysivät perille, enemmän tai vähemmän ketunlenkiä tehneenä. Pieni huoltotauko lammen rannassa, jossa Teron simpukanmetsästys operaatio päättyi hiukan mutaisesti ja kosteasti, mutta Terohan kesti sen turhia valittelematta ja jatkoi toimia kalsareillaan. Vuorossa oli opetus-tuokio siitä mitä tulee tehdä kun kohdataan karhu, karhuja on seudulla ja viimekesän UT-kurssi oli nähnyt karhunjalkeikin, joten kertaus aiheesta ei ollut pahasta. No sitten se karhuwesa tulikin ja myllersi leirin sekä paini Joken kanssa. Janne piti soolokoulutuksen aiheesta solmut.

Seuraavaksi piti olla lyhyt siirtyminen (n.1h) Julunkivelle ja yhdellä partiolla se olikin se lyhyt, mutta kaksi muuta partiota (yhdessä) heittivät kohtalaisen reippaan harhautuksen itään ja ulos kartalta, mutta loppuen lopuksi oikeaan rastipaikkaan saavuttiin ilman hätäkarttaan ja kompassiin koskemista tyyliin: "nollat taulussa, räkä poskella ja reppu vinossa., 4 tuntia myöhässä" Kouluttajat olivat jo etsimässä meitä eksyneitä lampaita, mutta loppu hyvin ja jälkeinpäin asialle voi hymyillä ja ottaa opiksi niistä "alokasmaisista" virheistä joita teimme. Looginen ajattelu ja päättelykyky heikkenee väsymyksen ja Ketoosin alaa, sekin tuli huomattua kantapäähän kautta. No ei urakka loppunut vielä rastille löydettyämme, vaan yritimme opetella vitsaksen tekoa mutta väsymyksestä johtuen oppi karkasi harakoille. ("Ryhmien lähdeyttä karhustilta alkoi n. ½ h kuluttua kova ukonilma, salamoja ja satoi, sekin osaltaan harhautti ryhmää ja laski suorituskykyä, ryhmä ja kouluttajaetsijät olivat aika puhki kun tilanne oli ohi, erinomainen harjoitus", t:wesa). Teimme vielä reilun siirtymisen yöllä aiotulle majoitustasalle, ja etsimme sekä löysimme matkalla rannasta "kalastajilta jääneen" verkon jonka virittäisimme pyytämään aamulla. Pimeässä löysimme kohtuullisen leiripaikan teimme jossa teimme reilut tulet ja saimme varusteita kuivattua ja ryömimme levolle.

Torstai 24.7

Aamulla oli maastoverkotus oppitunti, virittelimme verkon valmiiksi ja Tero sekä Janne uivat verkon suoraksi ja uimalla ajoivat kaloja kaislikosta kohti verkkoa. Jätimme verkon pyytämään ja siirryimme ensiapu rastille. Ari Alanne veti intensiivisen verentyrehdytys ja suurten haavojen sidontakoulutuksen jonka jälkeen tutustuimme erilaisiin ensiapupakkauksiin ja saimme vinkkejä kuinka koota toimiva pakkaus. Tämän jälkeen vedimme verkon vedestä ja laskimme kalat: 5 kpl pulskia ahvenia, hienoa! Tavarat kasaan ja siirryimme ansapolun varteen. Tutustuimme erilaisiin ansoihin ja loukkuihin ja opimme myös minne ansa tulisi virittää jotta riista käy pyydykseen. Mielenkiintoista, mutta valitettavasti suurelta osin kiellettyä Suomessa. Reppu pykälän ja taipaleelle, tulimme erään niemen kärkeen josta piti päästä yli, teimme rinkoista ja kuusenrangoista ns. Banaanilautan jolla olisi voinut 3-4 henkilöä yrittää vesistön kerralla, mutta pelasimme varman päälle ja halusimme välttää saappaiden kastumista (turhaan) ja ylitimme vain 2 henkilöä kerralla. Ylitys oli hieno kokemus ja lautta toimi mainiosti, paitsi että tax-free kauppa puuttui.... Marssi jatkui ja vichyä puski kropasta ulos kiivaampaa tahtia kuin sinne ehti työntää suodatettua vettä.

Rastipaikka tuli vastaan, jossa ehdimme keitellä aamulla pyytämiämme kaloja, sillä seuraava yö menisi jonkin tehtävän merkeissä ja keittomahdollisuudet olisivat vasta seuraavana aamuna 0900 jälkeen. Veikkailimme mikä tehtävä tulisi olemaan, epäilimme koko yön kestäväää suunnistusta tai jotain muuta kohtuullisen pitkää operaatiota. Kouluttajat tarkastivat varusteemme ja jalkojen kunnan jonka jälkeen saimme tehtäväkäsken: sooloyöpyminen osoitetulla alueella omalla tontilla, puhuminen kielletty tehtävänannon jälkeen. Huh onneksi ei tullut mitään "yösikaa" vaan pääsemme kohtuullisen ajoissa lepäämään verrattuna aiempiin öihin. Marssimme kouluttajien perässä kukin osoitetulle tontilleen johon rakensimme majoitteen ja huolsimme itseämme. Kouluttajat kävivät yöllä tiedustelemassa ok merkkejä. Tehtävä päättyisi aamulla jolloin jokaisen tulisi olla mahdollisimman tarkkaan kello 0900 aikaan kokoontumispaikalla.

Perjantai 25.7

Hyvin nukutun yön jälkeen, arvioin kellon olevan lähellä 09 ja lähdin kokoontumispaikalle, en ollut yksin mutta olin tunnin etuajassa, kello oli vasta hiukan yli kahdeksan. Porukka valui paikalle hiukan yhdeksän jälkeen ja keittelimme nuotilla yllättäen hiukan mustikkasoppaa, samalla Ari opetti meille tuloksilla tulen tekoa, Uffe sai ainoana tulet syttymään eli ruotsi-suomi tulentekomaaottelu hävittiin 1-0. Meitä kurssilaisia oli lähtötasalla enää kuusi, yksi kurssilainen oli kotiutettu aiemmin aamulla. Marssivauhti asetui taas tasaiseksi ja eteni kohti iltapäivän reittipistettä jossa meillä oli aikaa uida ja huoltaa ennen kuin kouluttajat saapuivat rastille. Opetuksena olisi ollut rahkasammaleen käyttö peruspienenä mutta olimme jo ehtineet peseytyä niin opetus oli vain "teoriaa". Vesa piirsi maahan kartan jolla suunnistimme seuraavalle rastille jossa tutustuimme karhun loukkuun (joka on valtion virallinen tutkimuskäytössä oleva loukku). Rastin jälkeen saimme kanton

T-10 laskuvarjon, nuotiokehän sekä pari pressua joista tuli tehdä seuraavan yön majoite. Kannoimme tavarat "maakarttapaiikkaan" ja pystytimme laskuvarjokodan ja teimme tulet ja aloitimme petun kuivauksen. Nukahdimme ja heräsimme "keskitykseen", kouluttajat tulivat käymään ja opettivat pettuleivän teon sekä saimme ruisjauho pussin ensin kuitenkin oli kasvintunnistuskoe jonka jokainen läpäisi. Iltta menikin pettuleipää tehdessä ja tarinoita kertoessa sillä tämä olisi viimeinen maastoyö tällä kurssilla.

Lauantai 26.7

Yö oli kylmä vaikka kodassa oltiinkin, aamuherätys tuli radiopuhelimen kautta, söimme pettuleipien jämat ja hiukan teetä. Leiri kasaan ja kokoontumispaikalle jossa saimme lisäohjeita päivän marssista sekä tähän valmistaa hierrin marssin aikana. Marssi eteni kohtuullisen vauhdikkaasti (lieneekö syynä tieto saunasta ja siviilikassissa odottavasta oluesta?) reittipisteeltä toiselle. Erällä rastilla jouduimme vielä teoriakokeeseen ja viimeisellä rastilla saimme tehtäväksi valmistaa saunavastan ja sitten viimeinen pätkä tietä kesärannan lomakylään. Portilla oli tulli jossa meidän tuli näyttää viikonaikana itse tekemämme tarve-esineet osoituksena kädentaitojen hallinnasta eli juomakuksa, lusikka, vedensuodatin, hierrin, vitsaksella sidottu saunavasta sekä kunnossa oleva kantolaite. Portti aukesi ja henkiinjäämisvaellus oli päättynyt.

Huolsimme palautettavan materiaalin ja söimme näkkileipää, se maistui käsittämättömän hyvälle. Sitten olikin jo saunan vuoro ja pieksimme itsemme vastalla oikein kunnolla ja palkitsimme huerteisella oluella. Olo oli aika euforinen. Pieni lepo saunan jälkeen ja syömään reilut roimat setit kouluttajien tekemää ruokaa, tämän jälkeen osa meni hetkeksi nukkumaan ja osa jäi kertaamaan muistoja nuotion ääreen. Myöhemmin illalla oli vuorossa lettujen syönti jotka syötiin taas hyvällä ruokahalulla. Katselimme kartoista kulke- maamme reittiä jolloin saimme kokonaiskuvan missä liikuimme.

Nukkumaan makuupussiin ja tiedotonta unta aamuun 09.00 jonka jälkeen kurssin päätös, todistukset/ohjelma ja kotiuttaminen.

Kurssi oli erittäin onnistunut ja ilmat suosivat meitä kurssilaisia. Koulutusaiheet olivat mielenkiintoisia ja kouluttajat osaavia, kiitoksia heille panoksestaan. Järjestelyt eivät jättäneet toivomisen varaa ja homma toimi kuin junan vessa, kiitos kyllä hyistä puitteista ja järjestelyistä. Kurssilaisten kesken myös meille syntyi hyvä henki eikä konflikteja syntynyt vaikka päivät venyivät pitkiksi ja marssikilometrejä tuli aika lailla. Kiitos kaikille pitkästä pinnasta ja tsemppaamisesta niinä vaikeina hetkinä joita varmaan jokaisella oli. Tämä kokemus säilyy mielessä pitkään.

Vaelluksen päätyttyä.

Takarivi vasemmalta:

Ulf Johansson, Virpi Kontio, Juha Ravolainen, Elina Kokkonen, Tero Jarva.

Edessä vasemmalta:

Vesa Liukkonen, Aku Heinonen, Jouko Manninen.

MERPELASTAUTUMISKURSSI 7.-9.11.2003 Airisto-Centerissä

Johdatus kylmyyteen: kolmen päivän oppimäärä

Marraskuun illan täyttää sakea sumu. Junan saapuessa Turun satamaan on jo täysin pimeää. Kaupunkiin johtavan kadun lamput hehkuvat näyttäen tietä kohti merenkulkuoppilaitoksen päämajaa ja siellä alkavaa kolmipäiväistä meripelastautumiskurssia.

Valaistussa luokahuoneessa Malminkadulla istuu joukko kiltalaisia, Snupuja (Suomen nuorisopurjehtijat) sekä muutama partiolainen. Yhteensä meitä on 22 eri ikäistä ja -kokoista osallistujaa, kaikki valmistautumassa tulevan viikonlopun koettelemuksiin. Luvassa on tietoa kriisitilanteista meriolosuhteissa sekä käytännön harjoituksia aina hypotermiauintiin ja pelastuslautassa yöpymiseen asti.

Uima-allas

Viikonlopun rivakka luonne paljastuu kurssilaisille alusta alkaen. Lyhyen esittelykierron ja kurssin tavoitteisiin perehdyttämisen jälkeen meidät on jo jaettu neljään ryhmään ja patistettu uima-altaalle päällä lämmelle pelastusliivit sekä määrät työmiehenhaalarit. Heikoimmille yksilöille jo kolme tuntia allaslämpöistä vettä voi aiheuttaa kuoleman, vetäjä Jarmo Järvinen paljastaa. Ei

ole hankalaa arvata, että juuri kolme tuntia on aika, joka meidän tulisi viettää altaassa. Vaikka aikaan mahtuu kiipeämistä pelastuslautalle, veneen ylitse ja alitse selviytymistä, loukkaantuneiden kuljettamista ja lämpöä säästävää HELP-asentoa yksin ja ryhmässä, aiheuttaa 20-asteinen vesi harjoituksen loppupuolella monille jo tuntuja vilunväristyksiä. Saunassa kipristelen varpaitani. Tuntuu, että lämmössä voisi viettää pienen ikuisuuden.

Kylmyys

Lyhyiden yönten jälkeen alkavat luennot meren äärellä, Stor Mälön Airisto-Centerissä. Läpi käydään turvallisuusasioita pelastuslautan varusteista aina helikopteriin pelastautumiseen asti. Aamun kuluessa mielen perukoilla kaihertaa ajatus kylmästä vedestä. Lounaan jälkeen on nimittäin vuorossa kurssin hypotermiaosuus, henkilökohtainen tutustuminen Itämeren marraskuiseen veteen. Alkaa myös kurssin raskain vaihe, sillä kylmässä vedessä

SURVIVAL KILLAN T-PAITOJA

Taas pitkästä ajasta on saatavana Killan T-paitoja eli uusi painos, pyöreällä "SURVIVAL GUILD FINLAND" -tunnuksella. Merkki rinnassa vasemmalla puolella hihamerkin kokoisena. Merkin valmistusvaihtoehtoja on kaksi: ommeltu ja painettu, eli alla olevat paitavaihtoehdot A ja B ovat tarjolla, koot: S-XXL.

A. OMMELTU eli **brodeerattu** eli tikattu logo, **hinta 15 €**+ postituskulut.

- paita: James Harvest sportswear, 200 g/m², 100 % puuvilla, pesu 60°
- värit: tumma tuhka, tummansininen, musta, oranssi

B. PAINETTU logo, **silkkipainotyyllisesti**, **hinta 10 €**+ postituskulut.

- paita: Fruit of the loom valueweight, 165 g/m², 100% puuvilla, pesu 40°
- värit: vihreä, tummansininen, musta, oranssi

Miksi kaksi erilaista? Brodeerattu merkki kestää pesua paremmin, mutta "rypistyy" hieman eli vaatii enemmän silytystä. On maku/hinta-asia kumman paidan haluaa. Omakustannushintoja. Maksu myöh. ilm. ajankohtana. Tilaa samalla useampi. Paidat tilataan tammikuussa 2004.

Ilmoita tilauksesi (paitatyyppi A tai B, koko, väri, lukumäärä) viim. perj. 09.01.2004. Tero Ahtee, Kröötinkuja 5, 33730 Tampere, tensu@cs.tut.fi, puh.t. (03) 31153830, puh.k. iltaisin (03) 3645855.

etenevien harjoitusten lisäksi myös ravinnon saanti on rajoitettua. Seuraava kunnollinen ateria on tiedossa 24 tunnin kuluttua.

Saamme seikkaperäisen selostuksen siitä, mitä kehossa tapahtuu hypotermiareaktion eri vaiheissa, jonka jälkeen seisomme jälleen haalareinemme venevajan pukuhuoneessa. Ilma sekoittuu miesten viitsailusta ja armeijatarinoista sekä tyttöjen avoimemmin tunnustetusta hermostuksesta. Koetan sulkea äänet ja muut ihmiset ulkopuolelleni. Olen hiljaa ja keskityn ei-hermostumiseen. Veteen jouduttuani huomaan alkavani kikattaa. Hekotan koko matkan uידessani viidentoista metrin matkan pelastuslautalle. Mieleeni tupsahtaa huvittunut ajatus siitä, että äänekyyden määrä hermostuneisuudessa on mitä ilmeisimmin vakio. Myöhemmin katastrofipsykologian luennolla pohdin luultavimmin kuuluvani suurimpaan, 75 % ihmisryhmään, jotka ovat paniikkitilanteessa shokeerattuja ja saattavat käyttäytyä ajattelemattomasti, mutta jotka hyvällä johdolla saadaan toimimaan asianmukaisesti.

Pelastuslautalle kiipeäminen sujuu pikkukohmeessakin ongelmitta. Kymmenen minuutin uinti hyisessä vedessä todistaa samaa kuin muutkin vastaavat koettelemukset: hermostus on vakavin uhka järkevälle toiminnalle. Ihmisestä riippuen myös keho voi reagoida hermostukseen väärillä tavoilla: voi kuvitella olevansa väsyneempi, enemmän kylmissään tai nälissään kuin oikeasti onkaan. Kuitenkin juuri kylmässä vedessä huomaa korostetusti oman vatsansa ja rintakehänsä lämmön, silloin kun sormet ja varpaat alkavat jo tuntua jähmeiltä.

Kuutamolautta

Puutuneet kädet ja jalat elpyvät nopeasti juoksunpyrähdyksellä, johon kurssilaisia ei tarvitse kehottaa. Aikaa kuivalla maalla on tasan katastrofipsykologian oppitunnin verran, jonka jälkeen siirrymme jälleen mereen, tällä kertaa päällämme enimmäkseen vedenpitävät kahden tunnin pelastautumispuvut. Kaksi tuntia merkitsee aikaa, jonka voi viettää vedessä ilman, että kehon lämpötila laskee yli kahta astetta. Ryhmät muodostavat uintiketjuja, joissa uimme selällämme käyttäen käsiä meloina. Välillä kuviteltu loukkaantunut nostetaan maalle ja kannetaan pienen kumpareen yli.

Kolmen tunnin vesiturheilun päätteeksi meidät kiskotaan pareittain ylös vedestä helikopterivaljailla, vain jotta voisimme hypätä sinne uudelleen kolmen metrin korkeudelta. Ennen pelastuslautaan evakuoitumistamme saamme kuitenkin vaihtaa mahdollisesti kastuneet vaatteemme ja vuotavat pelastautumispuvut. Yöksi on puettava lämpimästi. En kadu ottaneeni mukaan rinkausta pursuavaa vaatemerta, vaan puen päälleni kaiken minkä kuvittelen mahtuvan sisälle pelastautumispukuun. Yö on kirkas sumun jälkeen, ja luvassa on myös kuunpimennys. Meidät kuljetetaan Airistolla pojussa kelluvaan pelastuslautaan.

Lautaan kiivettyämme se on tyhjennettävä vedestä äyskäreillä ja lopuksi kuivattava vettä imevällä sienellä. Kattoon saa myös pienet valot, joiden sähkö riittää ainakin läpi yön. Pumppaamme vielä lautan keskustan täyteen ilmaa, ja olemme valmiit levolle. Kosteus tiivistyy kumiseiniin ja tekee olon kylmän nihkeäksi. Uni ei tule helposti, ja rupattelu jatkuu. Kylmän- ja

unentokkurassa tajuan hämärästi, että joku on kiedottu hypotermiapussiin. Mietin miten kummallinen on tila, joka on täyttä kumia, jossa ihmisiä on kylki kyljessä ja niistä törröttää sinisiä kumikäsiä. Katosta valuu hengitysten kosteus takaisin lautan asukkien päälle.

Pelastus

Aamalla lauttamme hinataan aukealta takaisin Airisto-Centeriin. Niukan aamiaisen jälkeen fyysinen rasitus jatkuu ja yhteistyötaitomme testataan jälleen. Kannamme toisiamme helikopteripaareilla mäkiä ylös ja alas, sammutamme liekkejä ja sukellamme savuiseen parakkiin. Ennen lounasta testaukseen pääsevät myös pyrotekniset hätämerkit, hätäraketit, oranssit käsisoihdut sekä merkinantosavut. Punaiset laskuvarjoraketit on ladattu uudelleen ja täytetty hiekalla, joten käytännön kokeiluun voidaan ryhtyä huoletta. Hätäraketin laukaiseminen on osa jokaisen kurssilaisen kurssivaatimuksia.

Lounas on odotettu, ja sauna sitäkin nautinnollisempi. Kuumassa huoneessa vietän pitkän aikaa odotellen, että jokainen jäseneni lämpiää täysin. Kolmen päivän ryöpytys saa miltei nukahtamaan. Pohdin, kuinka todella toimisoin kriisitilanteessa. Debriefingissä eli tapahtumien purkusessiossa ryhmät kokivat pärjänneensä hyvin. Yhteistyö toimi ja tunnelma oli ollut korkealla. Monipuolinen osallistujakaarti teki kurssista positiivisella tavalla mielenkiintoisen. Lauttaan saapuessa kuitenkin huomasi, kuinka vähän jo 22 ihmisen joukossa saattaa ymmärtää siitä, mitä ympäröivässä tilassa tapahtuu. Tositilanteessa ohjeiden olisikin oltava äärimmäisen selkeitä ja johtajan tarkasti määritelty, rauhallinen ja tinkimätön.

Paniikki, myrskyisä meri, pahoinvointi ja epävarmuus pelastuksen saapumisesta tuovat mukanaan aivan uusia ongelmia. Autolautan diskohepenissä paleltumisen sijaan saimme vahtivuorolla ihastella kuunpimennystä, Ajomiestä ja Seulasia pelastautumispukuihin sonnustautuneina. Silti väsytti ja kohmetti. Sormet ja varpaat nautiskelivat saunasta, ja seuraavan yön unet ottivat varaslähdön, joillekin jo minibussissa matkalla rautatieasemalle.

Pauliina Tuominen

Kurssin järjestivät yhteistyössä Sydväst Sjöfart –merenkulkuoppilaitos, Åbo Navigationsinstitut ja Airisto-Center. Mukana oli tasaväkisesti miehiä ja naisia, tyttöjä ja poikia. Kurssin ikähaarukka oli arviolta 18-50.

Killan 30 vuoden historiikka

Survival Killan syyskokouksessa 1.11.03 Teiskossa, päätettiin, että johtokunta miettii Killan 30 vuoden historiikkaa ja juhlallisuuksia v. 2005. Jos joku killan jäsenistä **tuntee mielenkiintoa** esim. taittamalla 30-vuotis julkaisua, hän voi ottaa yhteyden johtokuntaan tai News'in toimittukseen. Materiaalia on sähköisessä muodossa "valtavasti".

Haetaan avustajia uuteen kirjaprojektiin

Työnimi on "Henkiinjääminen haavoittuvassa yhteiskunnassa". Aiheet koskevat pärjäämistä nykyisessä häiriöalttiissa yhteiskunnassa.

Henkiinjäämisen kytkevät useimmat meistä retkeilyyn. Mutta on tosiasiasa niin että vaarat ovat suurempia meidän arkiympäristössä. Maastossa sinun yli ei ajeta, siellä ei ole vaarallisten aineiden kuljetusta, eikä sähkökatkosta tai jotain muuta johon et itse voit suoraan vaikuttaa.

Kirjan sanomana on auttaa jokais-
ta pärjäämään paremmin jos jotain
epätavallista tapahtuu, mutta myös
innostaa kiinnostumaan vähemmän
haavoittuvan yhteiskunnan puolesta.

! Avustajien tehtävä on lukea läpi
aineistoa ja antaa kommentteja.

! Yhteydenpito pääasiassa kirjeitse,
koska paperista lukeminen on hel-
pomp. Kustantaja maksaa postimak-
sut.

! Aikataulu tähtää painamista syksyl-
lä 2004.

Kiinnostuneet pyydetään ottamaan
yhteyttä minuun.

Nalle Corander

Mailatie 14 B, 01280 Vantaa

puh. (09) 308 972 tai 050-4625 700

b.corander@sp.partio.fi

Kaukomatkailijan lääkintähuolto ja ensiapu

Mainio taskukokoinen kirja, kirjoittanut killan koulut-
taja Heikki Karinen

Kirja on tarkoitettu retkeilijöille ja matkailijoille, jotka
liikkuvat erämaissa, vuoristossa tai missäpäin maa-
ilmaa tahansa, missä joutuu hoitamaan potilasta
ilman lääkärin apua tai muuta apua useita päiviä.

Kirjan hinta € 15,- + postikulut. Sen voi tilata e-mai-
lilla: heikki.karinen@nic.fi

Esittely nettisivulla:

<http://www.saunalahti.fi/~skilta/kauko-ea.htm>

